

บทนำ

“พีศร โตขึ้นหนูพร่าวจะเป็นเจ้าสาวของพีศร!”

เสียงใสๆ ของเด็กหญิงพร่าวเพลินทำให้ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำสนิท ซึ่งกำลังคุกเข่า ก้มหน้าก้มตาผูกเชือกกรองเท้าให้เด็กจอมซนชะงักไปเล็กน้อย ต่อเมื่อตั้งสติได้หนุ่มหน้าละอ่อนจึงหัวเราะร่วน รีบยกนิ้วชี้ทำท่าจุกปาก เป็นเชิงปรามให้คุณหนูน้อยรีบยุติเรื่องดังกล่าวเสียก่อนที่จะมีใครมาได้ยินเข้า

“เอาอีกแล้วนะครับ คุณหนูพร่าว ไม่เอา ไม่พูดแบบนี้แล้วสิ”

ต่อให้เคยได้ยินมาหลายครั้งแล้ว แต่มือขวาของแก๊งมาเฟียใหญ่ที่ ลีบเชื้อสายจากอิตาลีก็ยังหวาดกลัวทุกครั้ง ต้องหันซ้ายแลขวาอย่างระแวง ทุกทีสิน่า

“ทำไมถึงห้ามหนูพร่าวพูดล่ะคะ”

“เพราะถ้านายท่านบังเอิญได้ยินเข้า หัวผมคงขาดกระเด็นแน่ๆ”

“คุณพ่อไม่ทำร้ายพีศรหรอกคะ ในบรรดาลูกน้องทั้งหมด คุณพ่อรักพีศรที่สุด หนูพร่าวมันใจ”

“ตอนนี้น่ะใช่ครับ แต่ถ้าท่านได้ยินว่าคุณหนูอยากเป็นเจ้าสาวของผม

แล้วละก็ ชีวิตผมคงตกอยู่ในอันตรายแน่ คุณหนูอย่าทำให้ผมต้องถูกลงโทษเลยนะครับ”

“เป็นเจ้าสาวของพี่ศรีไม่ดีตรงไหน หนูพร่าวไม่เข้าใจ” เด็กน้อยเอียงศีรษะ ยังไม่ยอมหยุดประเด็นดังกล่าว ความเฉลียวฉลาดช่างเจรจาเกินวัยของเธอที่ถูกถ่ายทอดมาโดยตรงจากประมุขของแก๊งฟอลโค่ ทำให้การทำหน้าที่ถูกถ่ายโอนกลายเป็นเรื่องยากกว่าที่คิด เธอจะไม่ยอมหยุดจนกว่าจะให้เหตุผลที่ดีพอ

“กว่าคุณหนูจะโต ผมก็แก่เป็นลุงแล้ว ปานนั้นคุณหนูคงไม่อยากเป็นเจ้าสาวของผมแล้วละ อีกรายสถานะของผมกับคุณหนูก็ต่างกันเกินไป”

“แต่ว่าหนูพร่าวอยากเป็นเจ้าสาวของพี่ศรีนี่นา พี่ศรีใจดี คอยดูแลหนูพร่าวมาตลอด”

เหตุผลซื่อๆ ของเด็กหญิงทั้งหลาย ที่ปากยังเคี้ยวขนมไปด้วยทำให้มือขวาแห่งแก๊งฟอลโค่ระบวยิ้มกว้างอย่างเอ็นดู

“เหตุผลแค่นั้นยังไม่มากพอที่คุณหนูจะยอมไปเป็นเจ้าสาวของใคร” เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าที่พกมาด้วยเช็ดทำความสะอาดเศษขนมที่เปื้อนปากเด็กน้อย “เพราะการเป็นเจ้าสาวของใครสักคนเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมากในชีวิตของลูกผู้หญิง คุณหนูพร่าวยังเด็ก ยังไม่เข้าใจคำคำนี้ดีพอที่จะพูดมันออกมาหรอกครับ

“สักวันหนึ่งเมื่อคุณหนูเติบโตขึ้นและเจอใครสักคนที่คุณหนูรักยิ่งกว่าหัวใจตัวเอง เมื่อนั้นคุณหนูค่อยไปบอกเขาคนนั้นนะว่าพร้อมสำหรับการเป็นเจ้าสาวแล้ว”

ก็จริงที่ว่าพร่าวโพลินในวัยเด็กไม่ได้เข้าใจเหตุผลของศรีสักเท่าใด เธอก็เหมือนเด็กคนอื่น ในขณะที่เธอเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะทายาทคนโต ทำให้มีภาระความรับผิดชอบหลายอย่างเพิ่มเข้ามาในชีวิตจนทำให้รอยยิ้มและความสดใสในวัยเด็กค่อยๆ จางหายไป กลายเป็นความเย็นชาในสายตาคนภายนอก

“นางฟ้าไร้ใจ” หลายคนเรียกขานเธอแบบนั้น

สิ่งที่เธอเคยพูดเอาไว้ในสมัยเด็กกลายเป็นเพียงเรื่องไร้สาระและถูก ลืมไปตามกาลเวลา แต่สิ่งหนึ่งที่เธอไม่เคยลืมเลยนั่นก็คือ คนสำคัญในชีวิต ของเธอ นอกจากครอบครัวแล้ว ยังมีลุงพงษ์และพีศร มือซ้ายและมือขวา ของบิดานี้แหละที่มีความสำคัญต่อเธอมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งครที่คอยอยู่ เคียงข้างเธอมาตั้งแต่เด็กจนโต เธอรู้สึกว่าคุณชายคนนี้ได้เป็นเพียงลูกน้อง แต่เป็นทั้งสหายและพี่ชายด้วยในคราวเดียวกัน

แม้ในวันที่เธอเติบโตเป็นผู้ใหญ่และแบกรับภาระหน้าที่เอาไว้บนบ่า มากมาย ความสนิทสนมนี้ก็ไม่ได้จืดจางไปตามวันและเวลา แต่มันกลับยิ่ง แน่นแฟ้นจนเธอรู้สึกว่าครได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเธอไปแล้ว เธอทั้ง ซื่นซม นัยถือ และครัทธาเขามาก จนนึกภาพไม่ออกเลยว่า ตัวเธอที่ ปราศจากเขาอยู่เคียงข้างนั้นมันจะเป็นอย่างไร

“จับนังผู้หญิงคนนั้นไว้ อย่าให้มันขโมยข้อมูลลับของเราไปได้!”

แม้ศัตรูจะรับรู้ถึงการแฝงตัวเข้ามาของเธอแล้ว แต่ก็ไม่ได้ทำให้หวาด กลัวหรือรอนรนแต่อย่างใด พราวไพลินในชุดเสื้อเชิ้ตรัดรูปกับกระโปรงหนัง ลื่นลื่นดำอวดบั้นท้ายกลมกลิ้งหย่อนนุอุปกรณ์บันทึกข้อมูลใส่กระเป๋าแล้ววิ่ง สวนกลุ่มชายฉกรรจ์นับสิบ หลบหลีกท่ากระสุนอย่างรวดเร็ว ศิลปะการ ป้องกันตัวที่ร่ำเรียนมาจากบิดาและคุณป้า ส่งผลให้ศัตรูไม่อาจเข้าถึงตัวเธอ ไปได้เลย

ร่างระหงต่อสู้อย่างมีชั้นเชิง จี๊รูปหัวใจบนลำคอกว้างไปมาตาม การเคลื่อนไหว ทั้งเหวี่ยงหมัดและตัวตขา ทุกการเคลื่อนไหวรวดเร็วและ รุนแรงจนซัดศัตรูกระเด็นห่างหลังลอยไปไกล ไม่มีใครขวางเธอได้ จน กระทั่งหัวหน้าของฝ่ายศัตรูต้องออกโรงเอง

ชายร่างใหญ่เหมือนยักษ์ปักหลั่นกระโจนเข้ามาขวาง ใบหน้าภายใต้ แว่นตาดำของศัตรูเต็มไปด้วยหนวดเครารกครึ้ม มันส่ายสะบัดเข็มเข็มเกรียม

และเปิดฉากเล่นงานเธอด้วยการยิงใส่รั้วๆ อย่างต่อเนื่อง

คราวนี้พราวโพลินชะงัก เพราะฝีมือของฝ่ายนั้นไม่ใช่เล่นๆ เห็นได้จากคมกระสุนที่เฉียดผ่านใบหน้าเธอไป แวนตาดำที่สวมใส่เพื่ออำพรางและให้กลมกลืนกับองค์กรที่แฝงตัวเข้ามาหลุกกระเด็น เผยให้เห็นดวงตาคู่สวยซึ่งไม่เหมือนใคร

“ฝีมือระดับนี้ ตาสีแบบนี้ หรือว่า...” มันพึมพำอย่างหัวเสีย หันปลายกระบอกปืนมายังหญิงสาวอย่างโกรธเคือง “จากแก๊งฟอลโคอีกคนแล้วระชะง่างบังอาจจริงๆ เอาข้อมูลที่แกขโมยไปคืนมาเดี๋ยวนี้ อย่าให้ต้องมีการเสียเลือดเนื้อ!”

แต่ว่าแทนที่จะยอมทำตามที่อีกฝ่ายต้องการ หญิงสาวกลับทำท่ายอย่างน่าขนลุก

“แต่ฉันชอบการเสียเลือดเนื้อ”

ยังไม่ทันที่ศัตรูจะอัปปากพูดอะไรอีก พราวโพลินก็คว่ำปืนพกที่เหน็บไว้กับถุงน่องขึ้นมาเล็งแล้วยิงใส่ศัตรูทันที เลือดสีแดงสดสาดกระเด็นเปรอะเปื้อนเสื้อผ้าและผิวแก้มของผู้ก่อการ แต่นั่นไม่ได้ทำให้หญิงสาวรู้สึกสะทกสะท้านแม้แต่นิดเดียว ดวงตาสีอำพันคมกริบยั้งหนึ่งไม่มีแวบหวั่นไหว เช่นเดียวกับใบหน้าสวยสะกดสายตาที่ไร้ความปรานี

ภารกิจนี้ว่าจะไม่เสียกระสุนแล้ว ก็ต้องมาเสียเงินได้

“คุณหนูพราวครับ รถพร้อมแล้ว เสร็จภารกิจหรือยังครับ” ศรติดต่อมาหาเธออย่างรู้เวลา

“เสร็จแล้ว ทางนั้นเรียบร้อยดีไหม”

“เรียบร้อยดีครับ ผมได้ข้อมูลอีกส่วนมาแล้ว คุณหนูอยู่ตรงไหนของตึก เดี่ยวผมเอารถไปรับ”

“ไม่เป็นไร รออยู่ที่เดิมนั่นละ เดี่ยวฉันลงไปหาเอง”

แม้สรรพนามที่เรียกขานจะเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลาและวัย แต่ความรู้สึกของเธอกับลูกน้องคนนี้ก็กลับไม่เคยเปลี่ยนไป ศรอายุมากขึ้น เป็น

ผู้ใหญ่มากขึ้น แต่ยังหวังใยเธอเสมอ เมื่อเธอขึ้นมา นั่งบนรถต่างๆ ที่ตัว
เปราะเปื้อนไปด้วยเลือด เขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เสียไปก็หมดครับคราวนี้”

“สามนัด มือมันไปเอง”

“โธ่ ภารกิจนี้เราไม่จำเป็นต้องทำร้ายใครนะครับ”

“ขยะ!” เธอบริภาษอย่างเผ็ดร้อน “ชีวิตนักค้าเนื้อสดแบบพวกมันก็
แค่ขยะรกโลก แม้แต่ในวงการมาเฟีย ไอ้พวกนี้ก็ยังเป็นชนชั้นที่ต่ำทราม
ที่สุด กำจัดทิ้งไปได้ก็ดีแล้ว”

“แต่นายหญิงคงไม่ชอบใจ ถ้าเห็นคุณหนูเป็นแบบนี้”

“คุณแม่ต้องเข้าใจ เพราะฉันเป็นทายาทคนโตของแก๊งฟอลโค่ ฉัน
เลยต้องเป็นแบบนี้”

“ในฐานะทายาทนะใช่ แต่ในฐานะผู้หญิง ไม่ใช่อย่างยิ่งครับ”

มือขวาของแก๊งฟอลโค่คลายยิ้ม โนม้ตัวเข้ามาใกล้จนใบหน้าที่มีไร
หนวดจางๆ ตามแนวกรามเกือบแนบชิด ทั้งลมหายใจอุ่นรินรดผิวแก้ม

“ขออนุญาตนะครับ” เขาเอ่ยอย่างสุภาพ ก่อนจะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับ
คราบเลือดให้คุณหนูอย่างรู้หน้าที่

แม้จะไม่ใช้ครั้งแรก แต่พร่าวไพลินก็ยังไม่ชินกับการใส่ใจนี้เสียที่
คนภายนอกอาจจะเกรงกลัวในอำนาจของเธอ แต่เวลาอยู่กับผู้ชายคนนี้ที่ไร
เธอก็กลายเป็นเพียงหนูน้อยที่ต้องมีคนคอยดูแลอยู่รำไป

“ยังไงคุณหนูก็เป็นผู้หญิง ลดความโหดลงบ้าง แค่นี้คนก็กลัวกันจะ
แย่แล้ว”

ริมฝีปากสีแดงเรื่อแยมเป็นรอยยิ้มบางๆ เป็นรอยยิ้มแท้จริงที่น้อย
คนนักจะได้เห็น นอกเสียจากคนสนิทเพียงไม่กี่คน

“กลัวลิตี จะได้ไม่มีใครหน้าไหนเหิมเกริมกล้าต่อกร”

ศรหัวเราะร่วน โคลงศีรษะอย่างอ่อนน้อมใจ

“คุณหนูเหมือนนายท่านเมื่อในอดีตไม่มีผิด น่ายำเกรงและรักรักรวม

ปรานี”

เธอฟังเรื่องนี้จนเบื่อหน่ายไปแล้ว ใครๆ ก็พูดกันว่าเธอมีหน้าตาที่อ่อนหวานเหมือนมารดา แต่ดวงตาและนิสัยกลับไม่อ่อนหวานอ่อนโยนตามไปด้วย เพราะได้รับการถ่ายทอดความเจ็บปวดและความน่าเกรงขามมาจากบิดาล้วนๆ

‘หมาป่าร้อยเขี้ยว’ คือชื่อในวงการที่ทุกคนต่างเรียกขานบิดาเธอ เพียงแค่คำเรียกขานก็บ่งบอกถึงความน่ากลัวและร้ายเล่ห์ได้เป็นอย่างดี วัชรกรรมของบิดาในอดีตสิ้นสะเทือนไปทั้งวงการสีเทา ในความรู้สึกของผู้เป็นลูก ไม่ว่าในสมัยนี้หรือสมัยไหน ท่านก็เป็นตำนาน เป็นตัวแทนของผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงสุดคนหนึ่งในวงการมาเฟีย

เธอยึดถือท่านเป็นต้นแบบตลอดมา เพียรพยายามฝึกฝนอย่างหนัก เพราะอยากเก่งกาจให้ได้สักครั้งหนึ่งของท่าน แม้ว่าใครต่อใครจะพูดอยู่เสมอว่า ในบรรดาพี่น้องทั้งห้าคน เธอเป็นทายาทที่มีความเหมือนบิดาที่สุด หากไม่นับเรื่องการเป็นสตรีเพศ และเพราะการเกิดเป็นสตรีนี้แหละที่ทำให้ทุกคนในครอบครัวต้องคอยเป็นห่วงจนออกนอกหน้าไปเสียหมด

แม้แต่การทำเรื่องง่ายๆ เช่นการดูแลแก๊งชั่วคราว ในระหว่างที่ประมุขและนายหญิงจะเดินทางไปติดต่องานที่ต่างประเทศ ก็ยังเป็นเรื่องใหญ่โตที่ทำให้เธอถูกถามซ้ำแล้วซ้ำอีก กว่าผู้ใหญ่จะแน่ใจว่าเธอสามารถจัดการเรื่องต่างๆ ที่เมืองไทยตามลำพังได้ ก็ต้องใช้เวลาพิสูจน์ฝีมือตัวเองอยู่นาน

“คุณพ่อคุณแม่จะเดินทางไปรัสเซียเมื่อไร”

“สัปดาห์หน้าครับ”

เป็นกำหนดการที่เร็วจนน่าใจหาย แต่ด้วยภาระหน้าที่ในฐานะผู้นำ เธอก็เข้าใจพวกท่านดี ได้ข่าวมาจากศรว่า มีแก๊งมาเฟียของรัสเซียแก๊งหนึ่งนามว่า ‘ซาโกเยฟ’ ต้องการเข้ามาอยู่ภายใต้การปกครองของแก๊งฟอลโค่ด้วย บิดาจึงต้องเดินทางไปตรวจสอบตามขั้นตอนให้แน่ใจ เนื่องด้วยแก๊งฟอลโค่มีกฎเหล็กหลายประการและไม่ได้รับใครเข้ามาอยู่ใต้ถนัดง่ายๆ จึงต้องมี

การทดสอบกันเข้มข้น

“นอกจากคุณพ่อคุณแม่ มีใครไปอีกบ้าง”

“คุณพช คุณพิช คุณพลครับ”

พอได้ยินชื่อสามทหารเสือที่ไม่เคยพลาดงานสนุกๆ แบบนี้เลยสักครั้ง พราวไพลินก็หัวเราะหึๆ ออกมา ได้แต่หวังว่าคราวนี้ความบ้าดีเดือดเลือดร้อนตามประสาวัยรุ่นของเหล่าน้องชายจะเบาบางลงบ้าง มิเช่นนั้นแล้วแทนที่จะได้ไปช่วยงานของแก๊ง อาจกลายเป็นการสร้างปัญหาเพิ่มจากการทะเลาะกันเองของเจ้าแฝดแทน

“แล้วครละ คุณพ่อให้ไปช่วยด้วยไหม” เธอถาม เป็นธรรมชาติอยู่แล้วที่ประมุขจะพามือขวาไปด้วย โดยเฉพาะในงานสำคัญแบบนี้ จนบางทีเธอก็อดสงสัยไม่ได้ว่า บิดาไว้ใจลูกน้องคนสนิทมากกว่าไว้ใจลูกอย่างเธอหรือเปล่า แต่คราวนี้ผิดคาด

“ไม่ได้ไปครับ นายท่านอยากให้ผมอยู่เมืองไทยคอยดูแลพวกคุณหนู ร่วมกับพี่พิศพงษ์ คุณหนูแพรวยังเล็กและงอแงอยากอยู่บ้าน นายท่านกับนายหญิงเลยอดเป็นห่วงไม่ได้”

“น้องสาวคนเดียว จันดูแลได้”

“ผมทราบบครับ แต่เพื่อความไม่ประมาท”

หญิงสาวไม่ได้โต้แย้งอะไรอีก ในเมื่อบิดาเชื่อมั่นในตัวของครและพิศพงษ์ เธอเองก็จะเชื่อมั่นในตัวพวกเขาเช่นกัน ไม่ใช่ในฐานะมือขวาและมือซ้ายแห่งแก๊งฟอลโค้ แต่ในฐานะที่เป็น ‘ลูกพงษ์’ และ ‘พี่คร’ ของเธอ

พราวไพลินไม่ได้กังวลอะไรเลย เธอทำหน้าที่ประมุขรักษาการณ์อย่างเต็มกำลัง ด้วยความเชื่อมั่นในตัวเอง เชื่อมั่นในตัวบิรารทุกคน สำหรับแก๊งมาเพียอันเลื่องชื่อ แก๊งฟอลโค้สงบสุขมานานแสนนานจนเธอนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะมีวันนี้ วันที่เธอต้องสะดุ้งตื่นกลางดึกเนื่องจากเสียงยิงกราดของปืนที่ดังกึกก้องไปทั้งคฤหาสน์

หญิงสาวตระหนักได้ทันทีว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น เธอคว้าปืนที่เก็บไว้

ใต้หมอนมาถือไว้ในมือ เป็นจังหวะเดียวกับที่บรืวารผู้รักดีกระหืดกระหอบ
เข้ามารายงานสถานการณ์ ทั้งที่เนื้อตัวบาดเจ็บแทบปางตาย

“คุณหนูพราวครับ เราต้องรีบหนีกันแล้ว!”

“เกิดอะไรขึ้น!”

“เกิดกบฏครับ มีคนทรยศเรา”

มาเฟียสาวซาไปทั้งร่าง

กบฏในแก๊งฟอลโค่ ไม่จริงใช่ไหม มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ใครกันที่
บังอาจหักหลังพวกเธอ!

“รีบรายงานเรื่องนี้ไปหาคุณพ่อที่รัสเซีย!” เธอสั่งการเฉียบขาด

“ผมเสียใจ แต่มันไม่ทันกาลแล้วครับคุณหนู”

“ทำไมจะไม่ทัน!”

และแล้วพราวโพลินก็ได้ค้นพบว่า โลกใบนี้โหดร้ายเพียงใด เมื่อได้
ฟังความจริงจากปากบรืวาร ลมหายใจของเธอขาดห้วง แทบล้มทั้งยืน

“เพราะนายท่านและนายหญิงถูกลอบสังหารแล้วที่รัสเซีย แก๊งฟอลโค่
ล่มสลายแล้วครับ!”

๑

หัวใจในกำมือ

แก๊งฟอลโศว์ล่มสลายแล้ว!

ราวกับมีขงแข็งกระแทกเข้าที่ศีรษะอย่างรุนแรง มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

แม้จะตกใจแค่ไหนแต่พราวไพลินก็รู้ว่าไม่มีเวลารำครวญ เธอยังความโหม่งสั่นทั้งหมดเอาไว้ก่อนและพยายามตั้งสติ เตรียมการหลบหนีออกจากคฤหาสน์ทันที ไม่ใช่ความขลาด แต่เป็นความฉลาดที่จะรอจังหวะ เธอจะไม่อยู่รอความตายอย่างโง่งมที่นี่ ต่อให้มั่นใจในฝีมือตนเองเพียงใด แต่เมื่อเทียบกำลังคนแล้ว ฝ่ายเธอเป็นรองอยู่มาก เพราะบริวารผู้ภักดีตอนนี้เหลือเพียงแค่หยิบมือเดียวคงทำอะไรไม่ได้

พราวไพลินตรงไปหาห้องสาวคนเล็กทันที หมายถึงมันจะต้องพาไปด้วยกันได้ แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ หนูน้อยแพรวพลอยที่ควรจะนอนหลับอยู่ในห้องนอนกลับหายตัวไปอย่างเป็นปริศนา สร้างความรังอนใจให้แก่ผู้เป็นพี่มาก

“หนูแพรว เธออยู่ที่ไหน ออกมาหาพี่เร็ว!”

“คุณหนูพราวครับ เราต้องรีบไปกันแล้ว ช้ากว่านี้คนของเราจะต้านฝายนั่นไม่อยู่ เราจะออกไปจากคฤหาสน์ยากขึ้นนะครับ”

“ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้นจนกว่าจะหาห้องสาวฉันเจอ!”

“คงมีบริวารสักคนช่วยคุณหนูแพรวออกไปแล้วละครับ ไปตั้งหลักที่อัศวรเศวตกันก่อนดีกว่า แล้วค่อยคิดหาหนทางต่อไป เราจะช้ากว่านี้ไม่ได้เด็ดขาด”

บริวารคนนั้นทั้งตั้งทั้งลากเธอให้ตามออกมา แม้จะไม่เต็มใจ แต่พราวไฟลिनก็จำต้องยอมหันหลังให้แก่คฤหาสน์รณเดโช แล้ววิ่งฝ่าดงกระสุนออกไป จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ายิงหรือชัตใครไปบ้าง รู้แต่ว่าหน้าไหนที่บังอาจมาขวางเธอ เธอถือว่าพวกมันเป็นศัตรูที่ต้องสังหารทั้งหมด

จุดหมายปลายทางของพวกเธอในคราวนี้คือคฤหาสน์อัศวรเศวต อดีตตระกูลมาเฟียที่วางมือไปแล้วจากฝั่งมารดาของเธอ แม้จะไม่ปรากฏตัวในวงการนานหลายสิบปีแล้วนับแต่มารดาเธอขึ้นมาปกครอง แต่พวกเขายังมีคนฝีมือดีซ่องสุมอยู่มากพอสมควร สามารถเรียกใช้ได้หากมีเหตุจำเป็น การกลับไปตั้งฐานทัพที่นั่นคงเป็นแผนการที่ดีที่สุดในเวลาอัน

พราวไฟลिनไม่เห็นหัวแหวของศรเลย เช่นเดียวกับสมาชิกในครอบครัวคนอื่นซึ่งไม่ทราบว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร มีเพียงพิศพงษ์เท่านั้นที่นำรถยนต์มาจอดรอนายสาวอย่างรู้หน้าที่ ใบหน้าของเขายังคงเคร่งเครียดตลอดการเดินทาง พร่ำพูดแต่ประโยคเดิมซ้ำๆ ไม่ยอมหยุด

“ลุงขอโทษ เป็นความผิดของลุงเอง”

ยังไม่ทันได้ถามว่า ‘คำขอโทษ’ ดังกล่าวหมายความว่าอย่างไร รถที่กำลังแล่นอยู่บนสะพานก็ถูกรถยนต์สีดำสองคันแล่นมาชนาบทั้งสองข้าง ก่อนจะสาดกระสุนเข้าใส่อย่างไม่ปราณี พราวไฟลिनพยายามตอบโต้กลับไป แต่ก็ไม่ได้ผลเท่าใดนัก เพราะกระสุนมีน้อย และรถยนต์ที่โดยสารมาก็เริ่มเสียการควบคุม มันส่ายไปมาจากการที่ถูกคมกระสุนเจาะยาง ก่อนที่รถจะเสียหลักพุ่งเข้าชนที่กั้นทาง

ใจจริงเธออยากจะช่วยพิศพงษ์และบริวารอีกคนซึ่งสลบเหมือดอยู่ในซากรถออกมาด้วย แต่คงทำได้ยาก เพราะเสียงยิงปืนรัวไม่ยั้งยังดังไล่หลังเป็นอุปสรรค

“รีบหนีไปเถอะครับ คุณหนูพราว!” พิศพงษ์เร่งเร้า ทั้งๆ ที่ร่างของเขายังถูกอัดติดอยู่หลังพวงมาลัย

“แต่...”

“รีบไป ไม่ต้องห่วงลุง เร็วเข้า อย่าให้อัคนทรยศนั้นจับตัวคุณหนูได้เด็ดขาด!”

ในเมื่อมือซ้ายของแก๊งยืนยันเป็นมั่นเหมาะเช่นนี้ พราวไพลินจึงไม่มีทางเลือก นอกเสียจากรีบคลานออกจากพาหนะที่พังยับเยินอย่างทุลักทุเล ตัดใจทิ้งลูกน้องไว้ที่ตรงนั้น หลังจากหนีออกมา เธอได้ยินเสียงปืนปลิดชีพดังขึ้นหลายนัดชวนให้สั่นเวทใจ แต่เธอไม่อาจย้อนกลับไปได้ มันสายเกินไปแล้วที่จะทำแบบนั้น

ร่างเพรียวบางวิ่งสุดฝีเท้าไปตามทาง เปิดเกมการไล่ล่าระหว่างเธอกับกลุ่มมัจจุราชต่อไป แต่โอกาสรอดของเธอริบหรี่เต็มที เพราะอาวุธมีจำกัด เธอเหลือเพียงมีดสั้นสี่เล่มที่เหน็บอยู่ตรงต้นขาข้างละสองเล่ม และกระสุนเพียงนัดเดียวเท่านั้น

ฝ่ายศัตรูที่กำลังไล่ตามเธอมีด้วยกันห้าคน แปลว่าการใช้อาวุธแต่ละครั้งเธอจะพลาดไม่ได้เลย!

หญิงสาวหอบหายใจถี่เร็ว รู้สึกเจ็บเสียดที่ชายโครงไปหมด ทั้งๆ ที่เจ็บปวดไปทั้งร่างกาย แต่เธอก็หยุดวิ่งไม่ได้ เธอตั้งสมาธิหลบหลีกกระสุนไปเรื่อยๆ พยายามหาจังหวะซัดมีดใส่ผู้ไล่ล่าเพื่อสกัดกั้น และมันก็ได้ผล มีดสั้นพุ่งผ่านอากาศโดนศัตรูอย่างจังจนล้มทรุดไปสี่ราย เหลืออีกเพียงรายเดียวเท่านั้น เธอก็จะพ้นจากการติดตาม

พราวไพลินหมุนตัวกลับไปลั่นไกกระสุนนัดสุดท้ายอย่างรวดเร็ว จนผู้ไล่ล่าคนสุดท้ายล้มทรุดลงไป

อย่างไรก็ตาม เธอมีเวลาหายใจหายคอได้เพียงแค่อีกน้อยเท่านั้น เพราะหลังจากจัดการศัตรูคนสุดท้ายไปได้ไม่นาน รถยนต์สีดำปริศนาอีกคันก็แล่นตรงมายังทางที่เธอยืนอยู่ด้วยความเร็วสูง คงหมายจะพุ่งชนเธอให้กระเด็น ยิงดีที่หญิงสาวไหวตัวทันกลิ้งตัวหลบให้พ้นทาง จึงรอดตายอย่างฉิวเฉียด แต่ก็ไม่ทราบจะเรียกว่าการรอดตายได้หรือไม่ เพราะสงครามนี้เพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น

รถยนต์คันนั้นพุ่งแหลนออกไปแล้วตีวงกลับมาอย่างน่าหวาดเสียว แต่ไม่ได้พุ่งเข้ามาหาเธออีกเป็นครั้งที่สอง มันจอดสนิท ไฟหน้ารถสว่างจ้า เธอรับรู้เพียงว่า มีกลุ่มคนเดินลงมาจากรถคันนั้น อยากวิ่งหนีเหมือนเคย แต่เสียงสะท้อนให้ด้วยความหวาดกลัวของเด็กหญิงตริ่งเธอไว้กับที่

“พี่พราว ช่วยด้วย ช่วยน้องแพรวด้วย ฮือๆๆ”

“แพรวพลอย!”

ลมหายใจของคนเป็นพี่สาวขาดห่างไปเมื่อได้ยินเสียงสะท้อนอีกของน้อง พร้อมกับเสียงผีเฝ้าของศัตรูที่ใกล้เข้ามา

พราวโพลินหือตาสู้แสงจ้า มือทั้งสองข้างจับกระบอกลูกปืนไว้แน่น ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีกระสุนเหลืออยู่ในรังเพลิงแล้ว แต่เธอก็ยังถือมันหนึ่งข้างเอาไว้เพื่อข่มขวัญศัตรู เธอพร้อมจะต่อสู้จนลมหายใจสุดท้าย

“ปล่อยน้องสาวฉันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน!”

“โถ ยังจะทำเป็นแก่งอีก จนตรอกขนาดต้องยกปืนไม่มีลูกขึ้นมาแล้วแท้ๆ”

เสียงที่ดังแว่วไกลๆ นั้นคุ้นหูอย่างน่าประหลาด แต่หญิงสาวไม่มีเวลาพอจะไตร่ตรองว่าเคยได้ยินมาจากที่ใด เพราะทันทีที่ฝ่ายศัตรูรู้ทันก็ตีวงโอบล้อมเข้ามา เธอรู้ว่าไม่มีเวลาจะเสียแล้ว นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่เธอจะได้ตอบโต้และต่อสู้ ร่างเพรียวบางรีบพุ่งตัวเข้าหากลุ่มศัตรู หลบหลีกกระสุนและตัวดาเตะปืนในมือหนึ่งในพวกมันจนลอยกระเด็น ก่อนที่เธอจะคว่ำมันไว้ได้กลางอากาศ เร็วจนสายตาสปทิตามมองไม่ทัน ครั้นพออาวุธ

มาอยู่ในมืออีกครั้งก็เหมือนปลาได้น้ำ มาเพียงสาวลั่นไกใส่ฝ่ายนั้นหลายนัด ตีตอย่างไม่วีรจร จนกระทั่งเสียงทุ้มๆ ดังขึ้นอีกครั้ง

“พอแค่นี้ดีกว่า ถ้ายังเป็นห่วงชีวิตของน้องสาว!”

กระสุนหนึ่งนัดถูกยิงลงพื้น เคียดแสบปลายเท้าของเด็กหญิงแพรว-พลอยอย่างหวุดหวิด เด็กน้อยร้องไห้โฮด้วยความหวาดกลัว เพียงได้ยินเสียงร้องไห้ พราวไพลินก็หยุดการกระทำทุกอย่างเพราะห่วงความปลอดภัยของน้องสาว

จากระยะที่ยืนอยู่ที่นี่ ท่ามกลางแสงไฟหน้ารถเจดจ้า เธอเห็นใบหน้าของศัตรูได้ไม่ชัด แต่ต่อให้ไม่ชัด ก็ไม่ได้ทำให้ความเกลียดชังลดลง ไม่ว่าจะมันเป็นใคร เธอแน่ใจว่ามันคือหนึ่งในตัวการผู้ทรยศแก๊งฟอลโค่

“วางปืนลง” เมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังคงนิ่ง ฝ่ายนั้นจึงเร่งอีก “บอกให้วางปืนลงเดี๋ยวนี้!”

พราวไพลินกำหมัดแน่น แม้จะไม่เต็มใจ แต่ในเมื่อพวกมันมีชีวิตของน้องเล็กเป็นเครื่องต่อรอง เธอจึงต้องยอมวางอาวุธลงตามสั่ง แต่กระนั้นปากก็ยังตะโกนออกไปด้วยความคับแค้น

“สูนั้มันยังเลี้ยงเชื่องและรู้จักรักดีต่อเจ้านาย แล้วแกละ รู้จักอวยบ้างไหม แกมันเกิดมาเสียชาติเกิด!”

“ทำไมถึงว่าผมแบบนี้ละ ทั้งๆ ที่ตอนเด็กๆ คุณยังอยากเป็นเจ้าสาวของผมอยู่เลย ลืมไปหมดแล้วหรือไงครับ คุณหนูพราว”

คนเกือบลืมนอดีตหนึ่งซึ่งไป ความหนาวสะท้านกัดกินตั้งแต่หัวจดเท้า เมื่อผู้พูดขยับกายเข้ามาใกล้จนอยู่ในระยะที่เธอสามารถเห็นหน้าเขาได้ชัดเจน นอกจากเด็กหญิงแพรวพลอยที่กำลังมีสีหน้าพรึ่นพริ้งเพราะถูกบุตรชายของพิศพงษ์ล็อกตัวเอาไว้แล้ว ใบหน้าของหัวหน้าทีมกบฏนี่ล่ะที่เธอไม่อยากจะเชื่อสายตา คิดว่าตัวเองกำลังฝันไป แต่ไม่ใช่ เพราะนี่คือความจริงอันโหดร้ายที่ต้องเผชิญ

นั่นคร...มือขวาแห่งแก๊งฟอลโค่!

“นี่แก...!”

พราวโพลินกัดฟันกรอดด้วยความเจ็บแค้น โทสะอันมหาศาลหลังไหลโหมกระหน่ำจนแทบปริแตกหลายออกมา ครเป็นคนที่สุดท้ายที่เธอจะเชื่อว่าเขาจะสามารถหันหลังให้แก่วามจงรักภักดีได้

นี่มันเกิดอะไรขึ้น เขาทำแบบนี้ทำไม ทั้งๆ ที่เธอไว้ใจเขามาตลอด... แต่เขาคงเดียวเท่านั้น แต่เขากลับใช้ความเป็นคนสนิทมาหักหลังเธอและครอบครองได้ลงคอ

“ไอ้คนทรยศ! แกทำได้ยังไง ทำลายแก๊งฟอลโค่ทำไม!”

ภาพความทรงจำดีๆ ระหว่างเธอกับลูกน้องผุดขึ้นมาในความคิดพร้อมกับคำถามที่ว่า ‘ทำไม’ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่หญิงสาวแผดเสียงออกมาดังลั่นอย่างสุดกู่เพราะผิดหวังและคั่งแค้นอย่างที่สุด

เธอเคยนึกสงสัยมาตลอดว่า การถูกคนที่รักและเชื่อใจที่สุดหักหลังนั้นมันรู้สึกอย่างไร แม้จะเคยได้ยินจากมารดาเสมอว่า มันเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวดเกินบรรยาย ครั้นพอได้สัมผัสด้วยตัวเองจึงเข้าใจเสียที่ว่า มันทรมาณมากเพียงใด...เจ็บแค้นจนเธอแทบทนมีชีวิตต่อไปไม่ไหว!

“แก๊งฟอลโค่ไม่เคยถูกทำลาย มันแค่เปลี่ยนมือไปเท่านั้น” ครเอ่ยอย่างเหยียดเกรี้ยว เล็งปืนมายังเธอ นัยน์ตาเข้มเต็มไปด้วยความกระหายเลือดจนยากที่จะเชื่อว่า มันเป็นดวงตาแสนอ่อนโยนคู่เดียวกันกับที่เธอเคยชื่นชมเสมอมาตั้งแต่เด็กจนโต แท้จริงมันก็แค่การเล่นละครฉากใหญ่เท่านั้น

“ลาก่อน คุณหนูน้อยของผม”

ปัง!

ร่างกายของหญิงสาวสิ้นกระตุก ดวงตาสีอำพันเบิกโพลง เมื่อคมกระสุนจากปลายกระบอกปืนของคนสนิทพุ่งเข้าเจาะที่หน้าอกข้างซ้าย ทะลุเข้าไปยังหัวใจของเธออย่างแม่นยำ เธอได้ยินเสียงหวีดร้องของน้องสาวแว่วมาจากที่ไกลๆ ร่างระหงโซซัดโซเซถอยหลังไปยังขอบสะพาน ภาพสุดท้ายที่เธอเห็น นอกจากภาพของแพรวพลอยที่พยายามดิ้นรนเข้ามาหาเธอแล้ว

ยังปรากฏเป็นภาพสีหน้าอันเรียบเฉยของศร ครั้นเมื่อเห็นว่าเธอยังไม่ตาย ในทันที เขาจึงยกปืนขึ้นอีกครั้งอย่างอำมหิต คงหวังจะยิงซ้ำใส่หัวใจของเธอ อีกนัด

ไม่เอาไหนเลย นี่เธอจะต้องมาตายแบบนี้จริงๆ งั้นหรือ พร่าวไพลิน เอ๊ย...ช่างโง่งมเสียจริง นี่ใช้ใหม่ผลลัพธ์ของการวางหัวใจไว้บนมือใครสักคน

เรียวแรงของมาเฟียสาวแทบไม่เหลือ ดวงตาพร่าเลือน สติสัมปชัญญะ ทั้งหมดกำลังจะดับหาย และก่อนที่ศรจะลั่นกระสุนนัดที่สองใส่เธอ พร่าวไพลินก็หมดแรงทรงตัวต่อไป หายหลังข้ามขอบสะพาน ลอยละลือผ่าน ความมืดตกลงไปยังแม่น้ำเบื้องล่าง พร้อมๆ กับที่ทุกอย่างมืดดับลง

บรรยายภาคในแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลวุ่นวายเสมอ แม้ในยาม ดึกสงัดที่คนทั่วไปกำลังนอนหลับอย่างแสนสบายบนเตียงนอนของตัวเอง แต่แพทย์และพยาบาลไม่สามารถหลับใหลได้ เพราะต้องแบกรับภาระหน้าที่อันใหญ่หลวง ซึ่งก็คือความเป็นความตายของคนไข้ นั่นเอง

และคืนนี้ก็ถึงคิวของคนไข้สาวปริศนา ซึ่งมีพลเมืองดีพบว่าเธอถูก ยิงลอบผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ในแม่น้ำจึงรีบเข้าช่วยเหลือและพาส่งโรงพยาบาล พอรอดเข็นคนเจ็บถูกเข็นมาถึงห้องฉุกเฉิน ทีมเจ้าหน้าที่ก็เข้ามาล้อมเพื่อ ประเมินอาการทันที

“คนไข้เพศหญิงไม่ทราบชื่อ อายุประมาณยี่สิบปี ถูกยิงเข้าที่หน้าอก BP^๑ ๙๐/๖๐ Heart Rate ๑๒๐ ครั้งต่อนาที หายใจ ๒๔ ครั้งต่อนาทีครับ!”

“อืม เห็นแผลกระสุนแล้ว เข้ากลางหน้าอก ทะลุออกหลังเยื้องซ้าย ขอใส่ทิวป์^๒ และตาม CVT^๓ ต่วนครับ!” หมอฉุกเฉินสั่งการอย่างเร่งร้อน

^๑ BP หรือ Blood Pressure คือ ความดันโลหิต

^๒ Endotracheal Tube คือ ท่อช่วยหายใจ

^๓ CVT เรียกในชื่อเต็มว่า Cardiovascular Thoracic Surgery หมายถึงแพทย์สาขา วิชาศัลยกรรมหัวใจและทรวงอก

หากจะกล่าวถึงศัลยแพทย์หัวใจและทรวงอกอันดับต้นๆ ของประเทศไทย หนึ่งในรายชื่อเหล่านั้นต้องมีนายแพทย์ชาริศรวมอยู่ด้วยเป็นแน่ หลังถูกส่งไปศึกษาต่อ ณ โรงพยาบาล Mount Sinai รัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว เขาก็กลับมาเป็นอาจารย์แพทย์ประจำภาควิชาศัลยศาสตร์หัวใจและทรวงอกที่โรงพยาบาลชื่อดังในเมืองไทย ด้วยวัยเพียงสามสิบหกปีเท่านั้น แต่เขาก็กลับสามารถก้าวขึ้นไปอยู่จุดสูงสุดของวงการศัลยศาสตร์หัวใจได้อย่างน่าทึ่ง นอกจากนี้ขึ้นชื่อเรื่องฝีมือการผ่าตัดที่ไม่เป็นสองรองใครแล้ว ยังขึ้นชื่อเรื่องเนื้อหอมอีกด้วย ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ และเครื่องหน้าซัดเจนคมคายที่แม้จะซ่อนอยู่ภายใต้กรอบแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมแลดูจริงจังในเวลาทำงานก็ตาม แต่ก็ไม่อาจลดทอนเสน่ห์ของเขาได้เลย

“ถ้าคุณใช้สเตเบิล ดีนดี ไม่บลิ๊ด ก็วินออฟทิวปีได้”

“คะ อาจารย์”

หลังจากสั่งการกับพยาบาลเรียบร้อย นายแพทย์ชาริศจึงเตรียมตัวไปพักผ่อนที่ห้อง การผ่าตัดเมื่อครู่ผ่านไปด้วยดี ซึ่งเขาต้องทุ่มเที่ยวแรงไปตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมา แต่ดูเหมือนว่าคืนนี้เขาคงไม่ได้พักผ่อนแล้ว เพราะถูกเจ้าหน้าที่โทรศัพท์มาตามตัวอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ไปประเมินอาการคนไข้ฉุกเฉินที่ถูกยิงที่หน้าอกบาดเจ็บสาหัส

“ชีวิตีมาแล้วครับ”

“อ้าว อาจารย์ชาริศ” แพทย์ฉุกเฉินหันมองผู้มาใหม่แล้วค้อมศีรษะเป็นการแสดงความเคารพและเปิดทางให้แก่อาจารย์หมอ โชคดีจริงๆ ที่หมอชาริศอยู่ที่คืนนี้ เพราะอาการคนไข้รุนแรงมากทีเดียว

ศัลยแพทย์หัวใจเหลือบตามองคนไข้สาวที่สลบไปสลไม่ได้สติอยู่บนเตียง เลือดสีแดงฉานเประอะเปื้อนเต็มหน้าอก ใบหน้าของเธอแดงตามท่าซัดเพื่อตรวจคนตาย เส้นผมยาวยุ่งเหยิงเปียกโชก ที่ลำคอระทมมีจี้รูปหัวใจห้อยอยู่

แพทย์หนุ่มชะงัก แต่เพียงไม่นานเขาก็สรุปได้ว่าตนเองคงเข้าใจผิด

ไปเท่านั้น เพราะว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้วที่สร้อยเส้นนี้จะมาอยู่กับสาวน้อยคนนี้ได้

ใช่...เขาต้องเข้าใจอะไรผิดไปแน่ จี๋รูปหัวใจธรรมดาๆ แบบนี้ใครจะมีไว้ในครอบครองก็คงไม่แปลก

เมื่อตั้งสติได้ ชายหนุ่มจึงสลัดความคิดยุ่งเหยิงออกไปแล้วหันไปชักอาการคนไข้ต่อ

“อาการเป็นยังไงบ้าง”

“ตอนนี่ BP ๘๐/๕๐ Heart Rate ๑๒๕ ครั้งต่อนาที ใส่ทิวป์แล้ว Fast Positive ที่เพอริคาร์เดียม^๔ ครับ” แพทย์อีกคนรายงาน

“อิม เซสต์ฟิล์มมาแล้วใช่ไหม เป็นยังไง”

“ไม่มีนิวโม^๕ ครับ”

“ถ้าันกระสุนก็จะโดนแต่หัวใจ” นายแพทย์ซาริสสรุปจากข้อมูลที่ได้รับอย่างเฉียบขาด ก่อนจะหันไปสั่งการให้ทุกฝ่ายเตรียมพร้อม รู้ดีว่าจะชักว่านี่ไม่ได้ เพราะทุกนาทีที่เสียไปเกี่ยวข้องกับความเป็นความตายของคนไข้ เขาไม่รู้ว่าเธอผ่านเรื่องราวหนักหนาอะไรมาบ้างถึงได้ถูกยิงปางตายขนาดนี้ แต่ในฐานะหมอ แม้ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน เขาก็อยากทำเต็มที่เพื่อรักษาชีวิตเธอไว้

“เซต OR^๖ ตามดมยา ตามปั๊ม และทีมด่วน”

“ครับ!”

^๔ Pericardium คือ เยื่อหุ้มหัวใจชั้นนอก

^๕ Pneumothorax หรือภาวะโพรงเยื่อหุ้มปอดมีอากาศ เป็นภาวะซึ่งมีอากาศอยู่ในโพรงเยื่อหุ้มปอดในช่องอก ระหว่างปอดกับผนังทรวงอก อาจเกิดขึ้นได้กับผู้ป่วยที่เป็นโรคปอดหรืออาจเกิดจากบาดแผลทะลุถึงโพรงเยื่อหุ้มปอดก็ได้ เช่นบาดแผลจากการถูกแทงหรือถูกปืนยิง

^๖ OR หรือ Operating Room คือ ห้องผ่าตัด

หลังการเตรียมห้องผ่าตัด ตามทีมแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องตามคำสั่งของอาจารย์หมอชาริศแล้ว ในเวลาเพียงไม่นานทุกคนก็พร้อมอยู่ในห้อง ชาริศอยู่ในชุดผ่าตัดสีฟ้า ริมฝีปากนำหลงไหลถูกปิดบังภายใต้มาสก์สีเดียวกัน เช่นเดียวกับนัยน์ตาคมกริบสีน้ำตาลเปลือกไม้ที่แม่จะซ่อนอยู่หลังแว่นตาขยายสำหรับผ่าตัดแต่ก็ไม่ได้ทำให้ประกายแห่งความแนวแน่ลดลงไปเลย

“ดมยาเสร็จแล้ว จัดทำได้เลย”

คัลยแพทย์หัวใจพยักหน้าตอบรับเล็กน้อยเมื่อได้ยินสัญญาณจากวิสัญญีแพทย์

“ขอบคุณครับ เดี่ยวฝากตามเลือดด้วย Packed Red Cell, FFP, Platelet conc อย่างละ ๔ ยูนิต”

“ได้ค่ะ”

“เปิด Cell Saver^๗” เขาสั่งการขึ้นต่อไปกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเครื่องล้างและเก็บเม็ดเลือด ในขณะที่วิสัญญีแพทย์ซึ่งทำหน้าที่คอยสังเกตการณ์หน้าจอเครื่องวัดสัญญาณชีพตะโกนบอกอยู่เป็นระยะๆ

“อาจารย์คะ ตอนนี้คนไข้ BP ๖๐/๓๐ แล้ว!”

“ไหลดวอลูมไปก่อน” อาจารย์หมอสั่งเสียงเข้ม แม้อาการของคนไข้จะทรุดลงเรื่อยๆ แต่ในฐานะแพทย์เขาจะรื้อนรนไม่ได้ จำต้องมีสมาธิและสติอยู่เสมอ เพราะหากเขาทำพลาดเพียงนิดเดียวนั้นหมายถึงชีวิตของคนไข้

“ลงมีดครับ” แพทย์หนุ่มบรรจงกรีดมีดลงไปตามแนวหน้าอกเพื่อเปิดชั้นผิวหนัง

“โบวี” เขาใช้เครื่องมือตัดผ่านชั้นผิวหนังและไขมันจนถึงกระดูกกลางอก

^๗ Cell Saver หรือเครื่องล้างและเก็บเม็ดเลือดแดง เป็นอุปกรณ์นำเลือดผู้ป่วยปั่นแยกของเสียออกแล้วนำเลือดและส่วนประกอบของเลือดกลับคืนให้ผู้ป่วย เหมาะสำหรับการผ่าตัดที่มีการสูญเสียเลือดมาก เช่น การผ่าตัดระบบหัวใจและหลอดเลือด หรือการผ่าตัดกระดูก

“ซอร์” เขาเรียกหาเสียงแล้วลงมือตัดกระดูกสเทอร์นัมบริเวณกลางอก “สปรดเดอร์”

เครื่องมือคล้ายคีมเหล็กขนาดใหญ่ถูกวางใต้มือเขาตามลำดับ ชาริศจัดการแยกกระดูกกลางอกออกจากกันเพื่อที่จะได้ทำงานสะดวก และแล้วเขาก็มองเห็นเป้าหมายของการผ่าตัดคราวนี้ ก้อนหัวใจสีแดงขนาดเท่ากำปั้นของเจ้าของเต็นตูดๆ อย่างแผ่วเบาวยรินอยู่ข้างใน

ชาริศใช้อุปกรณ์จี้ตัดด้วยไฟฟ้าเพื่อเปิดเยื่อหุ้มหัวใจทำให้เลือดดำทะลักออกมา ดวงตาเข้มนวดมองเพียงไม่นานก็พบต้นตอของปัญหาว่า กระสุนเจาะทะลุตำแหน่งใด

“อาร์วีแทร์ หัวใจห้องล่างขวามีเลือดออก...ซัคชั่น” เขาบอกตำแหน่งของปัญหาให้แก่ทีมผ่าตัด แล้วจึงสั่งการกับแพทย์ประจำบ้านให้ใช้อุปกรณ์ดูดเลือดออก

“โพรลีน ๓-๐ วิทเพลดเจ็ต” เขาเรียกใหม่ติดเซ็มจากผู้ช่วย แล้วจัดการเย็บแผลฉีกขาดอย่างคล่องแคล่ว

ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะเย็บแผลเสร็จดี สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อแพทย์ประจำบ้านผู้ทำหน้าที่ถืออุปกรณ์ดูดเลือดอยู่นั้น พลัดเอาหัวอุปกรณ์ไปโดนบาดแผลเข้า ทำให้แผลฉีกกว้างกว่าเดิม ส่งผลให้โลหิตพุ่งทะลักโดนใบหน้าแพทย์คนนั้น

“อาจารย์ ผม...ผมขอโทษครับ!”

ดวงตาอาจารย์หมอมาวโรจน์อย่างน่ากลัว จะด้วยความเหนื่อยล้าเพราะต้องอยู่เวรติดต่อกันหลายชั่วโมงหรือเป็นเพราะความไม่ระมัดระวังก็ตามที แต่ความผิดพลาดเหล่านี้เป็นสิ่งที่คนเป็นแพทย์ไม่ควรจะปล่อยให้เกิดขึ้นเด็ดขาด

อย่างไรก็ดี ชาริศไม่มีเวลาแม้แต่จะทำนิแพทย์ประจำบ้านคนนั้น เพราะในวินาทีถัดมาเครื่องวัดสัญญาณชีพคนไข้สาวก็ดังหวีดยาว พร้อมกับหัวใจของเธอหยุดเต้นไปกะทันหัน!

“ແ່แล้ว คนไข้อะไรคะ!”

ต่อให้วิสัญญีแพทย์ไม่ตะโกนบอก เขาก็ตระหนักถึงสถานการณ์อันตรายดี ในระหว่างที่ทุกคนกำลังเครียดหนักและแพทย์ประจำบ้านผู้ช่วยของเขากำลังรื้อนรน เหงื่อแตกซิกไม่รู้ว่าทำอะไร อาจารย์หมอกลับขมใจ มีสติได้อย่างน่าทึ่ง

เขาจะไม่ปล่อยให้คนไข้จากไปเช่นนี้หรอก...ไม่มีทาง!

ซาริตสอดมือเขวรวองใต้หัวใจของหญิงสาว ส่วนมือซ้ายก็รีบทำการบีบหลอดเลือดอย่างมุ่งมั่น โดยไม่ได้นับว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด เผื่อแต่หวังว่าเธอจะต้องฟื้นคืนมา แต่ก็ยังไม่มียกิริยาตอบรับ

“อาจารย์ครับ ผมคิดว่าคนไข้คงไม่ไหวแล้ว เราช่วยเธอไม่ได้หรอก” แพทย์ประจำบ้านบอกเสียงอ่อน

“เงียบ! ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น!”

“แต่ผมคิดว่า...”

“หน้าที่ของหมอคืออะไร สิ่งที่คุณควรจะต้องคิดตอนนี้ก็คือ ทำยังไงถึงจะช่วยคนไข้ได้ ไม่ใช่ล้มมาถอดใจแบบนี้!”

“อะ...อาจารย์”

“ผมจะไม่หยุดและทีมของผมก็จะไม่หยุดเช่นกัน เพราะฉะนั้นเงียบเสียและไปกัสนหน้าที่ของคุณต่อไป!”

คราวนี้ดวงตาดูๆ จ้องมองมายังผู้ถอดใจอย่างน่ากลัว อยู่ในห้องผ่าตัดที่ไร ซาริตก็จะกลายเป็นคนละคนทุกที สุดท้ายแพทย์ประจำบ้านจึงต้องกล่าวคำขอโทษเสียงอ่อยและทำหน้าที่ของตัวเองต่อ

ในส่วนของอาจารย์หมอ เขาก็ยังคงทำหน้าที่ช่วยชีวิตคนไข้อย่างกระตือรือร้น บีบหลอดเลือดซึ่งหยุดเต็นไปแล้วอย่างต่อเนื่อง เผื่อภาวนาซ้าๆ ให้เธอฟื้นขึ้นมา แม้จะรู้ว่าเธอไม่อาจรับรู้ถ้อยคำเหล่านี้ได้เลยก็ตาม

อย่าตายนะ สาวน้อย กลับมา...กลับมาเพื่อสู้ต่อสิ!

ช่วงเวลาอันตึงเครียดผ่านไปนานเท่าใดเขาไม่ทราบ แต่เขารู้ดีว่าจะ

ยอมแพ้ตอนนี้ไม่ได้ เพราะหากเขายอมแพ้คนไข้ก็คงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากแพ้ตามเขาเช่นกัน

กลับมา...กลับมาเดี๋ยวนี้!

และแล้วช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายก็ผ่านพ้นไป เมื่อหัวใจดวงน้อยที่เคยหยุดเต้นไปก่อนหน้านี้ ค่อยๆ กลับมาเต้นอย่างแผ่วเบาในอุ้งมือของแพทย์หนุ่มอีกครั้ง

“หัวใจกลับมาเต้นแล้วค่ะ”

ทุกคนในห้องผ่าตัดปรบมือด้วยความชื่นชม สีหน้าบ่งบอกทั้งความดีใจและโล่งอกเป็นอย่างมาก ชาริตพยักหน้าเล็กน้อย เหลือบมองหน้าจอวัดสัญญาณชีพ ก่อนจะลงมือเย็บบาดแผลที่หัวใจต่อจนเสร็จท่ามกลางบรรยากาศที่ผ่อนคลายลง แม้จะถือว่าผ่านส่วนสำคัญที่สุดไปแล้วและเขาสามารถไหว้วานแพทย์ประจำบ้านจัดการงานที่เหลือต่อได้ ไม่จำเป็นต้องทำด้วยตัวเองทุกอย่างก็ตาม แต่เขาก็ยังไม่ไว้วางใจอยู่ดี เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดใดซ้ำอีก เขาจึงเลือกที่จะเป็นผู้เก็บเคล็ดทั้งหมดด้วยตัวเอง เข้มงวดทุกขั้นตอนจนเสร็จสิ้นกระบวนการ

“ย้ายคนไข้ไปไอซียู คาทิวป์ไว้ก่อน ขอบขอบคุณทุกคนมากครับ”

“เหนื่อยหน่อยนะคะ ได้ยินว่าเคล็ดนี้หนักมาก แต่อาจารย์ก็ผ่าตัดได้ ยอดเยี่ยมเช่นเคย”

คำชมจากพยาบาลที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ทำให้ชาริตซึ่งเพิ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าออกมาจากห้องล็อกเกอร์ยิ้มแทนคำขอบคุณ

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ”

นิสัยสุภาพ ถ่อมเนื้อถ่อมตัวเช่นนี้เองเขาถึงได้เป็นที่รักของเพื่อนร่วมงาน แม้จะเก่งกาจเพียงใด แต่เขาก็ไม่เคยยกตนข่มใคร รอยยิ้มใจดีที่เขามอบให้ทุกคนนั้นมีความหมายเหลือล้น นำความสุขสดชื่นมาสู่ผู้พบเห็น

“จะกลับไปพักแล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ ผาคนุคนไข้มผมที่ไอซียูด้วย”

“ได้ค่ะ จะว่าไปคนไข้อย่างนี้นั้นยังไม่มียาตีมาแสดงตัวเลย”

“ลองโทร. ติดต่อจากเบอร์ในโทรศัพท์มือถือหรือยังครับ”

“เธอไม่มีอะไรติดตัวมาสักอย่างค่ะ ไม่มีแม้แต่โทรศัพท์มือถือ กระเป๋าเงิน หรือบัตรประชาชน มีแค่สร้อยคอเส้นเดียวที่ติดตัวเธอมา ไม่แน่ว่าตอนเกิดเรื่องนี้อาจจะพัดของส่วนตัวเธอไปหมดแล้วก็ได้”

ประเด็นเรื่องของคนไข้วางทำให้เขารู้สึกสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสร้อยคอรูปหัวใจเส้นนั้น ต่อให้เห็นเว็บเดียวในห้องฉุกเฉิน แต่ว่ามันคาใจเขามาก หลังจากซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ตัดสินใจว่าควรจะทำคลีคลายความสงสัยนี้ด้วยการพิจารณาให้เห็นกับตา

“ขอผมดูสร้อยที่ติดตัวคนไข้มาหน่อยครับ”

แม้ไม่รู้ว่าคล้ายแพทย์หนุ่มต้องการดูของส่วนตัวคนไข้ไปทำไม แต่พยาบาลก็ยินยอมที่จะให้เขาดูเป็นกรณีพิเศษ ซารีศรีรับของพลาสติกมาจากอีกฝ่าย หลังจากพินิจรายละเอียดของเครื่องประดับอยู่ครู่หนึ่ง ดวงตาสีน้ำตาลเปลือกไม้ก็เบิกกว้างขึ้นอย่างคาดไม่ถึง

แม้ว่าจะเลื่อนรางมากแล้วตามกาลเวลา แต่หากเพ่งดูให้ดีจะเห็นตัวอักษรที่จารึกอยู่บนนั้นได้อย่างไม่ยาก

‘For my beloved’

มือใหญ่เริ่มสั่นสะท้าน เขาเอื้อมมือไปแตะจี้รูปหัวใจแบบเดียวกันบนคอของตนเองอย่างลึมตัว ความทรงจำในอดีตเริ่มหลังไหลท่วมท้น ยังความโทมั่นสลุหัวใจของชายหนุ่มเป็นอย่างมาก

เขารู้ว่ามันเป็นไปได้ยาก แต่ไม่ผิดแน่ เขาจำสร้อยเส้นนี้ได้ ทว่าคำถามคือ สร้อยเส้นนี้ไปอยู่กับสาวน้อยคนนี้ได้อย่างไร

เธอเป็นใคร เป็นใครกันแน่!

๒

อย่าเรียกฉันว่าหนูพราว

พราวไพลินไม่รู้เลยว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ในความมืดมิดอันเหน็บหนาว ร่างกายของเธอล่องลอยเคว้งคว้างอยู่ในความมืดอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ราวกับเวลาของโลกนี้หยุดเดินไปแล้ว เธอไม่อาจทราบได้เลยว่าสภาวะเช่นนี้จะคงอยู่อีกนานแค่ไหน ยิ่งเวลาผ่านไปเธอก็ยิ่งรู้สึกเจ็บเหงา แต่เธอคงไม่ต้องติดอยู่ในสภาวะไร้กาลเวลาอีกแล้ว เพราะจู่ๆ ร่างกายของเธอก็เริ่มหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ จากที่ล่องลอยอย่างไร้น้ำหนัก ร่างของเธอก็ลอยละลิวฝ่าความมืดลงมาอย่างรวดเร็ว เป็นการร่วงหล่นที่มาพร้อมกับความทรมานมหาศาล เธอรู้สึกแน่นและเจ็บปวดมากบริเวณหน้าอก ราวกับหัวใจกำลังจะระเบิด รอมร่อ

หญิงสาวกรีดร้องสุดเสียง แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาสักคำ ในขณะที่เธอพยายามตะเกียกตะกายหาทางรอดจากสภาวะนี้ แต่ร่างกายกลับไม่เคยเลื่อนไหวตามสั่ง มันยังคงร่วงลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งตกลงมาสู่ก้นบึ้งแห่งชีวิต

ชีวิตที่ต้องฝ่าฟันกันต่อไป

“คุณคะ...คุณคะ รู้สึกตัวแล้วหรือคะ”

เสียงเรียกของพยาบาลที่ข้างเตียงทำให้หญิงสาวต้องปรือตาสีอำพัน ขึ้นมองรอบๆ ตัว กลิ่นอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะทำให้เธอพอจะเดาได้ว่าตนเองอยู่ที่โรงพยาบาล เธอพยายามจะขยับตัวลุกขึ้นจากเตียงแต่ทำไม่ได้ ร่างกายหนักอึ้งไปหมด ทั้งยังมีสายอะไรต่อมิอะไรระโยงระยาง

“เกิดอะไรขึ้น”

“คุณโดนยิงอาการโคม่า แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ เพราะคุณหมอช่วยคุณไว้ได้แล้ว ตอนนี้อคุณปลอดภัยแล้วคะ แต่อย่าเพิ่งขยับตัวมากจะดีกว่า”

“โดนยิง...”

หญิงสาวยกมือขึ้นกุมขมับอย่างมึนงง คงยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แม้รู้สึกว่าการทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันเหมือนความฝัน ไม่ใช่ความจริงเลยก็ตาม แต่เธอกลับรู้สึกสังหรณ์แปลกๆ ราวกับว่าการนอนอยู่ในโรงพยาบาลนานๆ ไม่ใช่ความคิดที่ดี เธอรู้สึกไม่ปลอดภัยอย่างมากเพราะמצจรรยาอาจจะย้อนมาหาได้ทุกเมื่อ

“ต้องรีบไปจากที่นี่” เธอพิมพ์อย่างร้อนรน

“เดี๋ยวลืคะ คุณยังไม่หายดีนะ”

คนไข้สาวไม่สนใจคำเตือน แม้อาการสะลึมสะลือจากฤทธิ์ยาสลบยังหลงเหลืออยู่ผนวกกับความเจ็บปวดที่รุมเร้าอยู่เนืองๆ แต่เธอก็ยังรั้นที่จะไปจากที่นี่ให้ได้ ครั้นเมื่อพยาบาลเข้ามาห้าม เธอก็แผลงฤทธิ์ด้วยการผลักพยาบาลจนเซ ส่วนมืออีกข้างก็พยายามแกะสายระโยงระยางตามเนื้อตัวออก แต่ยังไม่ทันได้ทำสำเร็จสมตั้งใจ เสียงทุ้มๆ ก็ดังชัดจังหวะเสียก่อน

“ทำไมถึงใจร้อนแบบนี้ล่ะ สาวน้อย ต้องรอให้เลือดออกน้อยลงกว่านี้ก่อน ราวๆ สองวันถึงจะถอดสายระบายเลือดออกได้นะ”

เจ้าของเสียงทุ้มๆ นั้นเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลาจนทำให้นึกถึงดารามากกว่านายแพทย์ เขาสวมเสื้อเชิ้ตผูกไททับด้วยเสื้อกาวน์

ลีลาวสะอาดตา เรือนผมดอกหนาถูกเสยขึ้นไปอย่างเนียบกริบ ดวงตาลาดเคลื่อนไว้ใต้แว่นตานั้นกำลังเพ่งมองมาที่เธอ ครั้นเมื่อสาวน้อยที่ว่าลู่สายตาด้วยการมองกลับไป เขาก็ชะงักเล็กน้อย คงเพราะไม่เคยเห็นนัยน์ตาที่งดงามอย่างนี้มาก่อน ต่อเมื่อตั้งสติได้ รอยยิ้มบางๆ อย่างเป็นทางการจึงพาดผ่านบนริมฝีปากของชายหนุ่ม เขาเดินมาหยุดข้างเตียงคนป่วย พร้อมด้วยพยาบาลและแพทย์ผู้ติดตามอีกหลายคน

แข็งแรงจริงนะ แม่สาวจอมพยศ ถอดท่อช่วยหายใจได้ไม่ทันไรก็ก่อเรื่องแล้ว

“อาจารย์ซาริต”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘ซาริต’ คงจะเป็นหมอม้าของไข้

เขาพยักหน้าเล็กน้อย เห็นสีหน้ากังวลของพยาบาลแล้วก็พอจะเข้าใจปัญหา จึงหันไปเตือนคนไข้จอมร้อนด้วยตัวเอง

“ผมไม่รู้ว่าคุณจะรีบไปไหน แต่คุณเพิ่งผ่าตัดเสร็จได้ไม่นาน ควรจะพักผ่อนให้มาก อย่าเพิ่งไปไหนจนกว่าจะแน่ใจว่าอาการเข้าที่เข้าทางแล้ว”

“ที่นี่อันตราย”

เสียงใสแจ้วราวกับนกในดงเกลสนั้นเหมาะกับใบหน้าหวานๆ ราวกับเทพธิดาของเธอมาก แต่ในขณะเดียวกันมันก็ขัดกับมาดนางพญาของเธอ อยู่ในที่ แต่เป็นความขัดแย้งที่มีเสน่ห์และน่าสนใจ

“ที่นี่ไม่มีอันตรายหรอก”

“อย่ายืนยันในสิ่งที่หมอมเองก็ยังไม่แน่ใจ”

ซาริตหัวเราะในคอกับความช่างต่อล้อต่อเถียงของอีกฝ่าย

“เพราะแน่ใจถึงได้พูดออกมาต่างหาก อย่างกังวลเลย ตราบใดที่คุณอยู่ภายใต้การดูแลของผม ผมจะไม่ปล่อยให้คุณเป็นอะไรทั้งนั้น”

การรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะของนายแพทย์ทำให้คนไข้สาวเงียบไป ซาริตคิดว่าทุกอย่างจะจบลงด้วยดีแล้ว แต่ว่าเปล่าเลย เพราะสุดท้ายแล้วสาวเจ้าก็ยังไม่ยอมแพ้อยู่ดี เธอพยายามจะลุกขึ้นจากเตียง แต่ก็เหมือน

อย่างที่เขาคาด เพราะอาการบาดเจ็บยังไม่หายดี พอเธอขยับตัวมากเกินไป แผลผ่าตัดบนหน้าอกที่ควรต้องเจ็บปวดอยู่แล้วจึงเจ็บปวดหนักยิ่งกว่าเดิม จนเจ้าตัวถึงกับทนไม่ไหวล้มตึงลงไปบนเตียงดังเดิม

“จะ...เจ็บ!”

“ไหนขอคุณหน่อยซิ” แพทย์หนุ่มเข้าไปตรวจดูอาการอย่างเป็นห่วง ทั้งๆ ที่ปากยังยิ้มไม่หุบเพราะหมั่นใส่ใจในความดีไม่เข้าเรื่องของคนไข้ ทำทางแบบนี้มันทำให้เขานึกถึงใครบางคนเสียจริง “เจ็บมากหรือเปล่า สาวน้อย”

“อ้อ!” ทั้งๆ ที่เจ็บแทบแยะ แต่เธอก็ยังสู้ไม่ถอย ชูฟ่อ “ห้ามเรียกฉันว่าสาวน้อย!”

“ก็ได้ ไม่เรียกก็ไม่เรียก งั้นมีชื่อใหม่ละ สาวน้อย” เขาถามอย่างกวนอารมณ์

เงียบกันไปวินาทีหนึ่ง ก่อนที่คนไข้สาวจะเอ่ยตอบกลับมาอย่างยากลำบาก ไม่ทราบเหมือนกันว่าเพราะความทรมานข้างในอกหรือความทรมานข้างในหัวเธอกันแน่

“พราว...ฉันชื่อพราวโพลิน”

“ชื่อเพราะดี เอาละ หนูพราว”

เขาเรียกเธออย่างน่าเอ็นดู ไม่รู้จิตใจยั่วเย้าหรือเพราะไม่อยากจะเกิดความห่างเหิน เจกเช่นเดียวกับที่เขาเรียกคนไข้รายอื่นว่า คุณป้า คุณลุง หรือคุณยาย ก็ไม่ทราบ

“ในเมื่อยังเจ็บแผลอยู่ ก็ล้มเลิกเรื่องไปจากที่นี่ อย่างน้อยก็จนกว่าแผลจะดีขึ้น ตกลงใหม่”

“อย่า-เรียก-ฉัน-ว่า-หนู-พราว!”

“ตกลงใหม่” เขาย้ำถามอีก โดยไม่สนใจอาการไม่พอใจของคนไข้สักนิด ราวกับว่าการแก้งสาวจอมดีอกกลายเป็นเรื่องสนุกของเขาไปแล้ว

สุดท้ายพราวโพลินก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ เพราะมิเช่นนั้นแล้วเขาคงไม่ยอมช่วยให้เธอพ้นจากความเจ็บปวดนี้เสียที

“อ้อ! เจ็บ...ทำอะไรสักอย่างสิ หมอ!”

เอาอีกแล้ว อายุอานามเธอน่าจะห่างกับเขาสิบกว่าปี แต่กลับใช้วจา
ราวกับเป็นเพื่อนเล่นกันเสียอย่างนั้น

“เป็นเด็กเป็นเล็กพูดกับผู้ใหญ่ว่าอ้อๆ ไม่น่ารักเลย ต้องพูดว่า ‘ค่ะ’
สิถึงจะฟังรื่นหู” เขาว่าไม่จริงจังนัก ก่อนจะหันไปสั่งยาแก้ปวดกับพยาบาล
“ขอมอร์ฟีน ๓ มิลลิกรัม ฉีดให้คนไข้ด้วย ฉีดทุก ๔ ชั่วโมง”

หลังจากได้รับยาแล้วอาการปวดแผลของหญิงสาวจึงบรรเทาลงอย่าง
มหัศจรรย์ จนกระทั่งห้วงนิทราเข้ามาเยี่ยมเยียนตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่อาจทราบ
เธอสะลึมสะลือ หลับๆ ตื่นๆ อยู่อย่างนั้น ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเวลาผ่านไป
กี่วัน อาจจะสองหรือสามวันกระมัง เพราะพยาบาลมาถอดสายระบาย
เลือดให้เธอในที่สุด

ซารีคยังแวะมาตรวจดูอาการของเธอเป็นระยะ ทุกครั้งที่เขามา เขาก็
มักจะมีแพทย์ประจำบ้านติดตามมาด้วย แต่ส่วนที่นำราคาญไม่ใช้การที่พวก
เขาเหล่านั้นเอาแต่ถือสมุดคอยบันทึกอาการและจดทุกอย่างที่อาจารย์หมอ
พูด แต่เป็นสายตาที่คอยจับจ้องมองเธอต่างหาก เพราะมันทำให้เธอรู้สึกว่
ตัวเองกลายเป็นตัวอะไรสักอย่างในสวนสัตว์ แต่นอกจากเรื่องนี้ การอยู่ใน
โรงพยาบาลก็ไม่ใช้เรื่องเลวร้ายนัก เธอปรับตัวให้คุ้นกับกิจวัตรและสถานที่
ได้แล้ว

แค่เพียงกิจวัตรและสถานที่...ไม่ได้หมายรวมถึงคนด้วย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคนที่ชอบกวนใจเธอทุกครั้งที่มีโอกาสด้วยการทำท่าเหมือนว่าเธอ
เป็นหนูน้อยที่ต้องประคบประหงม

“แผลดูดีขึ้นมาก เต็มวันนี้ยังเจ็บแผลอยู่ไหม”

“ไม่ค่อยแล้ว”

“ดี วันนี้ทานข้าวได้เยอะหรือเปล่า”

“อ้อ”

“ถ่ายหรือยัง”

“อ้อ”

“ดูตุลุกบอลบริหารปอด^๘ ได้กี่ครั้ง”

“ร้อยกว่าครั้ง”

“ยังไม่พอ อย่างน้อยควรดูให้ได้วันละสองถึงสามร้อยครั้ง พยายามให้มากขึ้นกว่านี้ ถ้าพรุ่งนี้ทำได้ตามเป้า...” เขากล่าวก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป่าเสื้อกาวน์ หยิบหลอดพีรสนมเม็ดหนึ่งออกมาวางลงบนมือของคนไข้ “จะให้เพิ่มอีกเป็นรางวัล”

“ไม่อยากได้”

ซาริคอมยิ้มเมื่อได้ยินเสียงแข็งๆ ของสาวเจ้า

“ไม่อยากได้...คะ” เขาเสริมประโยคให้ฟังดูน่ารักขึ้น คงหวังจะสอนให้เธอพูดจาให้น่าฟังมากกว่านี้ แม้จะรู้ว่าเปล่าประโยชน์ก็ตามที “ไม่อยากได้ก็ไม่เป็นไร แต่ผมอยากให้”

จนแล้วจนรอดเธอก็ยังตั้งป้อมกับเขาไม่เลิก เพราะป้องกันตัวคงสูงมากทีเดียว ทำให้เธอยากรู้เสียจริงว่าที่ผ่านมาเธอใช้ชีวิตอย่างไร พอดคิดได้อย่างนั้นซาริคจึงตั้งใจจะสอบถามให้ได้ความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคำถามคาใจเรื่องสร้อยรูปหัวใจเส้นนั้น เขาอยากรู้ว่าเธอไปได้มันมาจากไหน

แต่ก็นั่นละ เขารู้ดีว่าคงสอบถามต่อหน้าแพทย์ประจำบ้านที่คอยตามเขามาราวนัวร์ด^๙ ด้วยไม่ได้ ดังนั้นแล้วเขาจึงแวะมาเยี่ยมเธออีกครั้งในตอนค่ำของวัน พราวโพลินดูไม่กระตือรือร้นที่จะพบเขาเท่าใด เธอกำลังฝึกเดินกับพยาบาลอยู่ในห้อง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องดีเพราะช่วงนี้เธออยากให้คนไข้ได้ออกกำลังกายบ้าง ไม่ใช่เอาแต่นอนติดเตียงอยู่ทั้งวัน

^๘ ตูลุกบอลบริหารปอด (Tri-ball Incentive Spirometer) เครื่องช่วยบริหารปอด ใช้ในผู้ป่วยหลังผ่าตัดทรวงอก เพื่อฝึกการหายใจเข้าลึกยาว เป็นการบริหารกล้ามเนื้อทางเดินหายใจ ช่วยให้การทำงานของปอดเป็นปกติ ลดการคั่งค้างของเสมหะและการติดเชื้อในปอด

^๙ Round Ward คือการดูแลผู้ป่วยในตามเวลาราชการในแต่ละวัน

“ขยันดีนะ สงสัยอยากออกจากโรงพยาบาลแล้วละสิ อยู่ที่นี่เบื่อมากหรือ”

หญิงสาวเหลือบตามองคนช่างแซว ก่อนหันไปใช้สมาธิกับกิจวัตรของตนเองต่อ รวากับเมื่อครู่ไม่มีใครมาขัดจังหวะ

“เปล่า”

“งั้นทำไมถึงอยากรีบออก”

“เพราะที่นี่ไม่ปลอดภัย”

เป็นอีกครั้งแล้วที่พราวไพลินพูดถึงเรื่องความปลอดภัย ทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ เธอถูกส่งตัวมาที่นี่เพราะถูกยิงบาดเจ็บสาหัส ตามปกติแล้วคนไข้ถูกยิงมีสองประเภท หนึ่งคือพวกที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ ตกกระไดพลอยโจนเพราะโดนลูกหลง สองคือพวกผู้ก่อการหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ก่อการนั้นละ ผู้หญิงคนนี้เป็นประเภทใด แต่หากไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้ก่อการก็คงไม่ร้อนรนที่จะไปจากที่นี่ถึงเพียงนี้ใช่หรือไม่

ครั้นพอพยาบาลออกไปจากห้องแล้ว เขาก็ได้ถูกขามไถ่เธออย่างเป็นการส่วนตัวเสียที

“ผมจำได้ว่า คุณอยากจะออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่วันแรกที่มาถึง ทำไมคุณถึงคิดว่าที่นี่ไม่ปลอดภัยสำหรับคุณล่ะ”

หญิงสาวมีสีหน้าเปลี่ยนไป ขบริมฝีปากกลางอย่างไม่แน่ใจในเหตุผลเช่นกัน

“ไม่รู้”

คำตอบสั้นๆ ของเธอไม่ได้ชวนให้หายข้องใจเลย มีหน้าซำกัลบยิ่งทำให้เขางงงมมากขึ้นอีก เพราะท่าทีของเธอกับคำว่า “ไม่รู้” นั้นไม่เหมือนคนที่กำลังพูดโกหกหรือกำลังบ้ายเบียงที่จะตอบแม้แต่นิดเดียว

“วันที่จะออกจากโรงพยาบาล ใครมารับกลับบ้าน” เขาตั้งคำถามต่ออย่างกับหวังว่าจะได้ข้อมูลอะไรบ้าง เพราะเขาสังเกตว่าไม่มีใครมาเยี่ยมเธอระหว่างพักรักษาตัวเลย “คุณมีครอบครัวที่จะมารับคุณกลับบ้านหรือเปล่า

พวกเขาอยู่ที่ไหน ติดต่อกับพวกเขาให้มาที่โรงพยาบาลได้ไหม”

“ครอบครัวหรือ”

“ใช่ ครอบครัวของคุณ พ่อ แม่ พี่น้อง”

“พ่อ...แม่...พี่...น้อง” พราวโพลินทวนคำ เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ในหัวเธอชาวโพลิน เป็นคำถามที่ง่ายแสนง่าย แต่เหตุใดเธอจึงตอบคำถามนี้ไม่ได้กัน ทุกอย่างมันว่างเปล่า...ว่างเปล่าไปหมด ครั้นพยายามนึกถึงที่โทรศัพท์ปวดราวกับจะระเบิด

“ฉัน...ไม่รู้”

“คิวเข้มเล็กขึ้นอย่างมีคำถาม

“หมายความว่ายังไงที่ฉันไม่รู้”

“ไม่รู้สิ ฉันจำไม่ได้” คนใช้สาวสะบัดศีรษะเพื่อขับไล่ความปวดร้าวข้างในออกไป แต่ไร้ผล ยิ่งพยายามเค้นความทรงจำเท่าไร เธอก็ยิ่งทรมานมากเท่านั้น จนสุดท้ายแล้วเธอต้องเป็นฝ่ายยอมรับว่า ทุกอย่างที่เฝ้าค้นหา นั้นถูกลบหายไปจนหมดสิ้น เธอไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร เคยมีชีวิตอย่างไร มีญาติพี่น้องหรือไม่ ที่จำได้อย่างเดียวคงเหลือเพียงชื่อเรียกขานตัวเองเท่านั้น

“หมอ เกิดอะไรขึ้นกับฉัน ฉันจำ...จำเรื่องของตัวเองไม่ได้!”

หญิงสาวหันมามองเขาอย่างตื่นตระหนก เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นว่า นัยน์ตาสีอำพันคู่ นั้นซ่อนแวววาดกลัวเอาไว้เพียงใด เธอหันรีหันขวางอยู่กลางห้อง เห็นได้ชัดว่าพยายามจะเค้นความทรงจำให้ได้ แต่ยิ่งพยายามเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมีเข็มที่มองไม่เห็นนับร้อยนับพันเล่มพุ่งเข้าทิ่มแทงอยู่ข้างในศีรษะอย่างรุนแรงจนร่างกายเซล้มลง โชคดีที่ซาริสตอลามารับเธอไว้ได้ทันก่อนศีรษะกระแทกพื้น ถึงกระนั้นร่างน้อยในอ้อมแขนก็ยังตื่นระทึกอย่างทรมาน เห็นอย่างนั้นแพทย์หนุ่มก็ตกใจมาก

“แฉะละสิ!

“หนูพราว หนูพราว ได้ยินผมไหม!”

“ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ กลับมา มีเพียงเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

กับอาการตื่นตระหนกตื่นหวาด เห็นอย่างนั้นเขาก็รู้แล้วว่าสถานการณ์ไม่ดีแล้ว แพทย์หนุ่มรีบพุงคนไข้ลงนอนบนพื้น เปิดเปลือกตาเธอขึ้น ใช้ไฟฉายอันเล็กในกระเป๋าเสื้อส่องดูปฏิกิริยาของม่านตาเพื่อตรวจสอบอาการผิดปกติทันที

“ตามนิวโร^{๑๐}ให้ด้วย!” ชาริตตะโกนบอกพยาบาลด้านนอกอย่างร้อนรน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่แก๊งฟอลโค่ก็กก้องไปด้วยเสียงปิ่นที่กราดกระหน่ำ แต่ก็ไม่มีครั้งใดเลยที่จะสำคัญต่อเขาเท่าครั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าเขาเติบโตมากพอที่จะมีโอกาสเข้าร่วมสงครามอย่างเต็มตัวเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่สงครามชิงบัลลังก์ของแก๊งค์ครั้งล่าสุดได้ยุติลงเมื่อหลายสิบปีก่อน

พศุตม์ บุตรชายคนโตของพิศพงษ์ มีอาชีพของแก๊งค์ฟอลโค่เหวี่ยงตัวขึ้นไปยืนอยู่บนขอบสะพานข้ามแม่น้ำ ร่างสูงกำยำในชุดสีดำทะมัดทะแมง ตั้งแต่หัวจดเท้ายื่นหมิ่นเหม่อยู่บนนั้นครู่ใหญ่ ชะเง้อชะแง้มองลงไปยังห้วงธาราเขียวกรากเบื้องล่าง นี่ก็เป็นอีกคืนแล้วที่เขายังตามหาเบาะแสะอะไรไม่พบ

ดวงตาสีนิลของชายหนุ่มหรือลงอย่างครุ่นคิด เสยเส้นผมที่ปรกไบหน้า ออกจนเผยให้เห็นกรอบหน้าเรียวยาวคล้ายอิสตรี แต่ดูดูตันกว่าเพราะคิ้วสีดำดกเข้ม

นางฟ้าไร้ใจ...ทายาทคนโตแห่งแก๊งค์ฟอลโค่ ก้าวขึ้นโถที่อยู่ลำดับต้นๆ สำหรับผู้แปรพักตร์ ครั้งสุดท้ายที่เขาเห็นเธอ คือเธอถูกยิงเข้าจุดตาย ณ บริเวณนี้ แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่าเธอตายไปแล้วจริงหรือไม่ เพราะจนปานนี้ก็ยังไม่พบศพไม่พบ

มือใหญ่กำแน่นอย่างป็นกำวล

^{๑๐} Neurologist คือแพทย์สาขาสมองและระบบประสาทวิทยา

ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่านะ...อยาการู้จริงเชียว

“ได้เบาะแสะอะไรหรือยัง”

“ยังเลยครับ เราค้นหาตลอดแนวแม่น้ำแล้วแต่ยังไม่มีความ”

หากหาในน้ำแล้วไม่พบ ก็คงต้องเปลี่ยนที่หาแล้วกระมัง คิดได้อย่างนั้นจึงรีบสั่งการกับทีมผู้ค้นหา

“กระจายกันไปหาตามโรงพยาบาลทุกแห่ง มองหาผู้หญิงที่ถูกยิงเข้าที่อกและมีดวงตาสีอำพัน ไม่ว่าเธอจะยังมีชีวิตอยู่หรือกลายเป็นศพไปแล้ว เราก็ต้องตามหาเธอให้พบก่อนฝ่ายนั้น”

“ครับ!”

หลังจากสั่งการลูกน้องแล้ว ชายหนุ่มจึงกระโดดลงจากขอบสะพาน เพิ่งจะเหยียบถึงพื้นอย่างมั่นคงได้ไม่ทันไร เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น คราวนี้คงเป็นข่าวดี เพราะรอยยิ้มบางๆ ฝุดขึ้นบนใบหน้าของพศุทธิ์ทันที

“คุณพิศพงษ์พื้นแล้วครับ”

พ่อพื้นแล้ว...ดีเลย เพราะเขาจะได้หาคำตอบที่อยาการู้เสียที เขาต้องรู้ให้ได้ว่า พ่อและผู้สมรู้ร่วมคิดซ่อนทายาทคนอื่นของแก๊งฟอลโคไว้ที่ใด

“ฝากบอกนายท่านด้วยนะว่า วันนี้ฉันจะเข้าไปที่คฤหาสน์รณเดวีซ์ช้าหน่อย” เขาหันไปบอกลูกน้องอย่างมีเลศนัย “พอดีต้องไปเคลียร์ธุระตามประสาพ่อลูกก่อน”

เขารู้ว่าพ่อคงไม่อยากพูดกับเขาเท่าไรนัก ‘ไอ้คนเนรคุณ’ พ่อตราหน้าเขาไว้แบบนั้น แต่เขาไม่โทษพ่อที่กล่าวหาเขาแบบนั้นหรอก เพราะพ่อนะยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ดีพอ ไม่เลยสักนิดเดียว จนกว่าจะถึงวันที่พ่อรู้ว่าเขากำลังพยายามทำอะไรอยู่ เขาจะปล่อยให้พ่อดำงาจนหน้าใจก็แล้วกัน

หลังจากพราวโพลินทรุดลงไปเพราะอาการปวดศีรษะ เธอก็ถูกส่งตัวไปหาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสมองและระบบประสาท หญิงสาวได้รับการตรวจร่างกายตามขั้นตอนอย่างละเอียด ในฐานะที่ซาริคเป็นศิษย์แพทย์หัวใจ

และไม่ได้เชี่ยวชาญสาขาด้านที่เป็นปัญหา เขาจึงแทบทำอะไรไม่ได้เลยในสถานการณ์นี้นอกเสียจากรอฟังข่าวเท่านั้น ไม่รู้ว่าเหตุใดตนเองจึงกังวลใจขนาดนี้ จริงอยู่ว่าพราวโพลินเป็นคนไข้ของเขา แต่นอกเหนือจากนั้นเธอก็ไม่ใช่ญาติของเขาเสียหน่อย

บางทีอาจเป็นเพราะว่าเขายังมีคำถามอีกมากที่รอจะถามเธออยู่ก็ได้ โดยเฉพาะเรื่องสร้อยที่ยังคงเป็นปริศนา

ชายหนุ่มลู่บนเบาๆ บนจี้รูปหัวใจซึ่งห้อยคอตนเองอยู่

‘For my beloved’

สัมผัสจากตัวอักษรบนเครื่องประดับทำให้เขาคิดถึง ‘เธอ’ คนนั้น
จับใจ

รอฟังข่าวคราวอยู่หลายชั่วโมงในที่สุดการรอคอยของเขาก็สิ้นสุดลง เมื่ออาจารย์แพทย์ด้านสมองเชิญเขาไปรับทราบอาการของคนไข้ในห้องพักแพทย์

ซาริศเพิ่งมองฟิล์มเอกซเรย์ที่ฝ่ายนั้นเอามาให้ดูแล้วก็โล่งใจ

“ไม่มีเลือดออกในสมองนี่ครับ”

“ใช่ ไม่มี แต่ก็ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือเปล่านั้น เพราะแปลความได้ว่าอาการปวดศีรษะของคนไข้มาจากสาเหตุอื่น” อาจารย์แพทย์ด้านสมองกล่าว ก่อนใช้ไม้จิ้มบนแผ่นฟิล์มเพื่อระบุตำแหน่ง “สมองส่วนฮิปโปแคมปัสได้รับความกระทบกระเทือน อาจจะเป็นเหตุการณ์ช่วงเดียวกับที่เธอถูกยิงนั่นแหละ เธอตกน้ำด้วยใช่ไหม ตอนนั้นศีรษะของเธอน่าจะกระแทกโดนอะไรสักอย่าง ผมประเมินดูแล้ว คิดว่าเธอเป็น Retrograde Amnesia^{๑๑}”

^{๑๑} ภาวะสูญเสียความทรงจำแบบย้อนหลัง คือจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าเกิดเหตุการณ์นั้นๆ ไม่ได้ เนื่องจากสมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับความจำหรือความทรงจำ โดยเฉพาะสมองส่วนที่เรียกว่า Hippocampus ได้รับความกระทบกระเทือน นอกจากนั้นยังเกิดขึ้นจากสาเหตุอื่นได้ เช่น ภาวะทางสุขภาพจิต หรือการได้รับยาหรือสารพิษต่างๆ

พราวโพลินมีภาวะสูญเสียความทรงจำ! ชาวดั่งกล่าวทำให้เขาตกใจมาก เพราะเหตุนี้ใช้ใหม่เธอจึงจำอะไรเกี่ยวกับตัวเองและครอบครัวไม่ได้ นำสารเสียจริง ถูกยิงเกือบตายแถมยังสูญเสียความทรงจำอีก ทุกอย่างคงยากไปหมด แล้วอย่างนี้เธอจะให้ปากคำแก่ตำรวจที่จะมาสอบเธอในอีกไม่นานนี้ได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน และไม่อาจทราบได้ว่าภวาระนี้จะดำรงไปอีกนานแค่ไหนด้วย อาจารย์แพทย์ท่านนั้นบอกกับเขาว่า เคสนี้คงต้องขึ้นอยู่กับตัวคนไข้เอง อย่างน้อยก็ต้องให้เวลาสมองฟื้นฟูตัวเองอย่างช้าๆ

ซาริศวางมือบนลูกบิด มองผ่านกระจกเข้าไปในห้องพักผู้ป่วย พราวโพลินกำลังนอนหันหลังอยู่บนเตียง จากมุมนี้จึงไม่อาจทราบได้ว่าเธอกำลังหลับหรือตื่นอยู่ เขาอยากจะเข้าไปถามเธอว่า คิดจะทำอะไรต่อไป แต่ก็ไม่ใช่ร้ายพอจะทำแบบนั้น วันนี้เธอเจอเรื่องราวหนักหนามาพอแล้ว เขาควรจะปล่อยให้เธอได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ พอคิดได้อย่างนั้นชายหนุ่มจึงล่าถอยออกมา ตั้งใจจะมาเยี่ยมเธออีกครั้งในตอนเช้า แต่ก็นั่นละ เขาไม่รู้เลยว่า วันนั้นจะเป็นวันสุดท้ายที่เขาได้พบเธอ

วันต่อมา เขาพบแต่เตียงอันว่างเปล่าอย่างเป็นทางการ พร้อมกับการรายงานจากเจ้าหน้าที่ว่า

พราวโพลินหายตัวไปจากโรงพยาบาล!